

Hun rakte venligt Haanden frem imod ham.

„Fader har fortalt mig, hvad der er hændet Dem, Hr. Hansted! . . . Jeg ønsker Dem af Hjærtet til Lykke!“

Han saa' mistroisk paa hende og tog ikke hendes Haand.

„Jeg kender jo ikke personligt den unge Pige,“ vedblev hun roligt. „Men jeg erindrer, at jeg flere Gange har hørt hende paa det fordelagtigste omtalt, saa jeg tvivler ikke om, at det vil blive til Lykke for Dem.“

Efter disse Ord tog Emanuel — om end tøvende — hendes hvide, bløde Haand, og da hun lod ham beholde den, trykkede han den varmt.

„Tak — tusind Tak, Frøken!“ sagde han, bevæget af Glæde og Overraskelse. „De véd ikke, hvor jeg er glad ved, at netop De forstaar mig!“

„Nu ja, jeg har maaske ogsaa flere Forudsætninger dertil end de fleste.“

„Det har De — det har De, Frøken!“

„Jeg mener . . . vi har jo talt sammen om mange Ting. Derfor véd De ogsaa, at vi har forskellige Meninger om adskilligt mellem Himmel og Jord. Men De har forhaabentligt ogsaa faaet